ISSN 0132-4462.
№ 3 2013
БЕРЕЗЕНЬ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Передавали, що повені цього року не буде. Це, мабуть, водогін десь прорвало...

Сатиричні мініАтюри

ЗАСПОКІЙЛИВЕ

Щоб веселішало життя моє
І заздрість не студила, як зима, –
Я думаю про те, що в мене є,
І не лічу того, чого нема.

СТРАШНІ ГРОШІ

Цей украв – воздвиг палати,
Той вершить так само...
Гроші хочуть закопати
Нашу правду в яму.

НАЙБІЛЬШЕ ГОРЕ

Життя гіркі слова говорить
Про кривду, хитрість, низку зрад.
Але найбільше наше горе –
Коли іде на брата брат.

УСІ МИ РІВНІ

Накрався – і зробився паном,
В очах у нього – тільки гривні.
...Але за цвинтарним парканом
Усі ми – рівні.

ХОЧ НАВЧИЛИСЬ ГОВОРИТИ

Хоч навчились говорити,
Та душа така пуста,
Наче віра – без молитви,
Наче церква – без хреста.

«ХИТРЕНЬКИЙ»

Життя повне всяких закручених змін,
«Хитренький» збагнув цей секрет.
Змінилася влада – змінився і він,
Надягши потрібний кашкет.

РІЗНІ ДРУЗІ

У житті бувають друзі різні –
Я на цьому серце вже обпік...
Як зустрінеш – цілуватись лізе,
Відійдеш – то плюне у твій бік.

ПЕРЕІНАКШИЛИСЯ

Переінакшилися на чужинський лад,
І на очах – мов пелена велика...
І тільки півень, вибігши у сад,
Іще по-нашому щоранку кукуріка.

Вадим КРИЩЕНКО.

м. Київ.

Валерій ЧМИРЬОВ

– У свого чоловіка я закохалася з першого погляду на його будинок...

БАТЬКИ – ЩЕ ДІТИ

Міністерство охорони здоров'я разом із Міністерством освіти прийняли спільну постанову: аби позбавити зайвих навантажень на вагітних школярок – звільнити їх від державної атестації. У 2012 році завагітніли і вирішили стати матерями майже дев'ять тисяч дівчаток, які ще ходять до школи. Із них – 7046 віком від 15 до 17 років, і 110 – молодші 14.

Чи не наслідок це засилля «безтурботного кохання» на наших телеекранах і в друкованих ЗМІ?

ІНДІЙЦІ-БУКОВИНЦІ

Минулого року із Чернівецької області за кордон виїхало 230 осіб, а прибуло з інших країн – 1542. Найбільше – з Індії, Іспанії, Німеччини, Сполучених Штатів Америки, Російської Федерації...

Хтось із них колись заграє на трембіті?

ЗАРОБИВ, АЛЕ НЕ ОДЕРЖАВ

Понад 47 мільйонів гривень заборгували своїм працівникам підприємства, установи, організації Миколаївщини. Про це було повідомлено на міжвідомчій нараді контролюючих органів. Як не дивно – 70 відсотків від усього боргу – на економічно активних підприємствах. На жаль, контролери не сказали: чи керівники цих підприємств теж не одержували місяцями зарплату, чи у них з оцим усе було в ажурі!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Кормушка для звірів.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ЖМИКРУТ — *фреш-апарат.*

КРІПАК — *старий кріп.*

ЛАЗНЯ — *дорога з бару.*

ПРОБКА — *дегустація.*

ПЕКТИН — *пекар.*

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

Василь ЧЕЧВЯНСЬКИЙ

До 125-ліття від дня народження

Василь ЧЕЧВЯНСЬКИЙ (Губенко) народився 11 березня 1888 року на хуторі Чечва Охтирського району Сумської області. Як і його молодший брат Остап Вишня, він — талановитий письменник, автор книг гумору і сатири («Царі природи», «Ех, товариші», «Оздоровлення апарату», «Переливання крові» та багатьох інших). Василь Михайлович у 20-30-ті роки працював відповідальним секретарем нашого журналу. Канву життя письменника, як і багатьох його побратимів-перчан, підло обірвали: у 1936 році його, безвинного, арештували, а 15 липня 1937 року розстріляли.

ОЗДОРОВЛЕННЯ АПАРАТУ

Задача ж, громадяни, минулого тижня нам була, — на ноги попадали...

Прийшли ми ото на роботу, розписалися, що не спізнилися,

порозсідалися по своїх місцях, порозкладали книжки, приготувались, одне слово, до виробництва, — як раптом приносять із головного правління нашого синдикату папірця, а там написано:

«...в зв'язку з режимом економії і беручи під увагу наказ ВРНГ, пропонується вжити найрішучіших заходів до оздоровлення апарату тресту «Центро-пудра», з відповідним повідомленням про наслідки в триденний термін...»

Секретар — до голови.

Голова — комісію.

Комісія — засіла.

Засідаємо годину, дві, три... Я теж у комісію попав...

Робота стала, голова хвилюється...

Накінець, за п'ять годин склали ми акта:

«...детально обслідувавши апарат тресту «Центро-пудра», комісія визнає, що апарат тресту досить здоровий як фізично, так і морально, а через те оздоровлення не потребує, про що, склавши цього акта, довести до відома синдикату «Пудра—Парфум—Шпилька».

Голова, як прочитав, так і сів...

— Це що ж, — говорить, — товариші? Ви мене зарізати хочете! Всі трести оздоровлюють, а ми оригінальничать? Ні, так не можна. Ви, — говорить, — позасідайте ще, бо часу два дні є, а заходів мені виробіть.

Вийшли ми від голови, стоїмо в коридорі, не знаємо, що робити.

А в цей час коридором пливе собі помбух наш, Корній Іванович. Дійшовши до нас, помбух так ото потихеньку й питає:

— Що, шановні товариші, тяженько апарат оздоровити? Задачка важкенька, що й казати, а тільки, подумавши, задачку тую вирішить можна. Звичайно, я простий, непомітний робітник, і в комісію навіть не попав, а коли бажано вам мій погляд вислухати, будь ласка...

Ми до нього. Просимо...

Одвів нас Корній Іванович набік та й каже:

— А як ви, товариші, гадаєте, друкарниця наша Ольга Іванівна не може нас із цього тяжкого становища вивести? Дуже навіть може, коли подумати... Особа вона, говоритимем одверто, хвороблива, часто лікарські бюлетеньчики дістає, вік її, так сказать, бальзамічний — 40 зафіксованих, і коли, — говорить, — її, Ольгу Іванівну, замінити двома, приміром, друкарничками по 20 годиків, то чи не буде реформа ця відповіддю на заковиристий наказ нашого синдикату. Подумайте, товариші, а я по своїй пильній справі попрямую далі, всього вам найкращого.

Ех, і дякували ж ми Корнійові Йвановичу! Колективно, всією комісією, пивом його частували, а голова обіцяв Корнія Івановича із десятого в одинадцятий розряд підвищити.

І тепер у нас, замість ревматичної Ольги Іванівни, два здоровесеньких пуп'яночки рожевенькими пальчиками на машинці стукотять.

От що значить життєвий досвід. Практика!

Да...

«ЛИЦАРІ»

От, товариші, жіночий день незабаром. Так сказать, восьме березня. Міжнародне свято. Нові плакатики по парканах розклеєні будуть. Промови про «куховарку й державу». Багато промов. Мільйон, а, може й більше. Взагалі, скільки промовців, стільки разів і про «державну куховарку» згадають.

Тільки що з цих промов, коли не поважаємо ми жінки. Плакатики вивішуємо, а за коси тягаємо, промови говоримо, а від аліментів тікаємо.

Ех, товариші!! Та де ж ті часи, «коли лицарі були хоробрі»? І взагалі, де ті «лицарі»?

Увіходить, приміром, до трамвая, особа прекрасного полу — старушка яка-небудь — і хоч би тобі хто своє місце тій старушці уступив.

Де там? Всі сидять, а особа прекрасного полу стоїть.

Отак у нас робиться. А «плакати, промови».

Сьогодні, наприклад, із Корнієм Івановичем на службу їдемо. Трамваєм. І увіходить жінка. Молода матір, так сказать, і на руках «наше майбутнє» держить. І, звичайно, ніхто й не подумав місце женщині запропонувати.

Тут Корній Іванович не видержав:

— Та що ж це таке, граждане, — говорить, — женщина з дитиною стоїть, а ви всі сидите на одинадцятому році революції! ! Ганьба! Так для чого ж диктатура й самокритика: Так тільки, щоб «пиль у глаза пускать»? Ех...

А тоді обернувся до громадянки з дитиною та:

— Сідайте, гражданко, на моє місце, бо я зараз злажу. Моя зупинка, а всім оцим хай буде сором нині, повсякчас і на віки вічні.

І сіла женщина, і злізли ми.

Та хіба ж таких, як Корній Іванович, ви стрінете тепер. Якраз.

Тепер більше «промови та плакатики».

Ех, граждане!!

Василь ЧЕЧВЯНСЬКИЙ.

Вітаємо відомого кримського письменника-гумориста, члена Національної спілки письменників України, давнього автора «Перця» Едуарда УГУЛАВУ з достославним 70-літтям!

ГАРНІ НОВИНИ

ГУМОРЕСКА

Новий керівник телеканалу Іван Ушибов, виконуючи наказ свого керівництва, на літучці звернувся до підлеглих:

— У нас ефір заповнений такою інформацією, що населення після телепередач за серце хапається. Треба подавати усе, як би вам сказати... м'якше... Не створюйте проблем на голому місці...

Підлеглим двічі повторювати не треба.

І вже увечері в новинах показували і розказували:

«У горах Криму після спекотних днів виникли лісові пожежі. Але не дуже сильні. Місцеві діди згадують: їхні діди розказували, що коли палили поміщицькі садиби, то лісів навколо них згоріло набагато більше.»

Наступний сюжет:

«А тепер про дідівщину в армії, її в нашому війську стало менше. А чому?! Скорочується армія, меншає і дідівщина. І ще один приємний факт: практично зникає дідівщина серед полковників, генералів і адміралів.»

Далі:

«Населення країни, на жаль, скорочується. Алкоголь, куріння, геї... Щодо останніх нашими депутатами підготовлений законопроект про заборону нетрадиційної орієнтації до сорока років орієнтанта. А до того часу він має створити нормальну сім'ю, в якій народиться не менше трьох дітей, і тільки після того він може бути голубим. І зеленим, і... яким хоче!»

Навіть удома керівник каналу Іван Ушибов не міг слухати погані новини. Тому син-п'ятикласник, розбишака і двієчник, у неділю за обідом на запитання батька: «Ну, як там справи в школі?» — бадьоро відповів:

— Татусю, я в класі за успішністю вирвався в групу лідерів третього десятка!

А коли пограбували їхню дачу, дружина радісно повідомила:

— Любий, ти давно хотів купити у наш заміський будиночок новий холодильник. І ось так гарно склалося — старий учора вкрали якісь злодюги. Поцупили з усім нашим старим барахлом. Навіть старого і глухого собаку вкрали.

І коли після хвороби Іван Ушибов помер, рідня довго радилася, як повідомити його керівництву про кончину, щоб воно не сприйняло це як погану новину. Після узгодження, повідомлення звучало так: «Хворобливий стан державного діяча І.Ушибова перейшов уже в спокійний і непорушно стабільний».

Що тут сказати? Біда... Стабільна біда...

Едуард УГУЛАВА.

м. Севастополь.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Будьте уважні! Тепер автоінспектори можуть ховатися в ямах просто на дорозі.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Усмішки

РОЗІГРАВ

— Ти когось розіграв першого квітня?

— Дружину.

— Як саме?

— Сказав, що піду до приятеля, а пішов до куми.

— І що?

— Та ось іду до поліклініки.

СКІЛЬКИ МОЖНА?!

Автоінспектор до водія:

— Будеш дути в трубку чи зразу розрахуєшся?

— Дути не буду.

— Чому?

— Бо я сьогодні вже всі гроші продув.

Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська на Львівщині.

ЯКЩО

Із ресторану вийшло двоє п'яних. Але не далеко одійшли — попадали. Лежать на тротуарі. Один подає голос:

— Давай повернемося та візьмемо ще по сто грамів.

— Давай. Але ж то, якщо вдасться встати.

— А якщо не вдасться?

— Тоді підемо додому.

АГА, АГА...

Два чоловіки нервово походжають перед пологовим будинком...

— Я вже не можу терпіти! — каже один.

— Ага, ага, таки ж так, — підхоплює другий, — можуть позачиняти усі бари.

Надіслав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

ГУМОРЕСКА

Розписка

— Люба! — ще з порога квартири загукав п'яний як чіп, Олексій. — Можеш радіти! Ми тепер — багачі!

— Із чого ж це? — з кухні висунула голову в коридор Олексієва дружина. — Невже зарплату приніс?

— Бери вище! — мало не підстрибуючи, сказав Олексій. — Отримав зарплату, премію, відпускні й лікувальні!

— І де ж вони? — насторожилася дружина, підсовуючи чоловікові розтоптані капці.

— Так я їх... — запнувся Олексій. — Я їх на лотерейні квитки потратив. Оті, що по п'ять гривень і відразу грають. Але не хвилюйся, мені поталанило: я виграв двадцять тисяч!

— І де ж вони? — повторила дружина. — Покажи!

— Не можу, — мовив Олексій.

— Що, ще не отримав?! — мало не закричала дружина.

— Отримати отримав, але...

Олексій узув капці і, не знімаючи пальта, рушив, було, у вітальню. Проте перед ним виріс живий шлагбаум:

— Зачекай, то де твій виграш?

Олексій опустив очі долу, наче засоромився хвальбою:

— Розумієш, люба, я за нього... замовив верстат.

— Який ще в біса верстат?! — істерично заволала дружина. — Ти що, будеш його їсти?!

Олексій поклав руку на плече дружині:

— Вгамуйся, дай закінчити думку. Я замовив верстат для... друкування грошей.

У дружини миттю змінилося обличчя — червоний колір перетворився на білий.

— Для друкування грошей?! А хіба такі продаються?

— Продаються - не продаються, а замовити можна. Так, щоб ніхто не знав.

— Ти думаєш, що тобі його виготовлять і доставлять, аби ти друкував гроші?

— Обов'язково. Ось розписка. Читай... — Олексій дістав із кишені пальта папірця.

Дружина почала вголос читати:

— Спільно пропитий лотерейний виграш Олексія Патика зобов'язуюся повернути у вигляді друкарського верстата відразу, як тільки влаштуюся на роботу в монетний двір. Друг Марко Губка...

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Усмішки з конверта

ЩО РОБИТИ

До редакції жіночого журналу надійшов такий лист: «Я вийшла заміж за вдівця, який постійно розказує мені про свою колишню дружину. Що робити, аби він перестав?»

Відповідь: «Почніть йому розказувати про свого майбутнього чоловіка».

ТИ ЧУЛА?..

Увечері дві туристки повертаються до свого номера в готелі. Коло самих дверей одна раптом насторожується:

— Ти чула? — шепче вона подрузі. — Там якийсь шурхіт. О, знов!

— Чую. Ой, може, то до нас якийсь гультіпака забрався?

— Можливо. Але не забувай: я перша почула шурхіт!

ЮВІЛЕЙ

Сім'я сідає обідати. Дружина внесла і поставила на стіл торт із десятьма свічками.

— Це що? — вирячив очі чоловік. — Невже нашому малому уже десять років?

— Ні. Йому уже одинадцять. А сьогодні — десять років моїй єдиній шубці.

АРГУМЕНТ

В товаристві зайшла мова про рівноправність чоловіків і жінок.

— Шілковита емансипація настане лише тоді, — каже один,— коли у війську будуть служити самі жінки.

— Цього не буде ніколи, — каже другий,— військо не може складатися із самих командирів.

Надіслала Вікторія ПРОКОПЕНКО. м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— На дорозі страшенна ожеледиця! Однією машиною я, певно, не доїду!

ВТИХОМИРИВСЯ

Всіх прикоритників картав, громив сердито...
Допоки сам не впхався рилом у корито...

Сергій КОВАЛЬ.

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій ЧМИРЬОВ

Анатолій ГАЙНО

Три бувальщини

Серденько моє

Борис Васильович все життя грав на сільській сцені різні ролі. І майже кожного разу, пізно ввечері приходив додому напідпитку. Дружина, гарячоока і ревнива, щоразу зустрічала свого милого лайкою.

І от якось, під гарним хмільком, вирішив Борис Васильович пожартувати над своєю половиною. А ще довідатися — чи не вчащає хто до неї? Тож після вистави, не змиваючи намальованих вусів та бороди, у

вивернутому кожусі та чужій шапці, постукав він у вікно власного будинку і хрипким голосом попрохав:

— Відчини, серденько моє.

... Із тих пір вже багато часу минуло. Але й тепер, як хто запитає, чи ж упізнала його тоді дружина, Борис Васильович торкається рукою того місця на голові, де була велика гуля, і задумливо каже:

— Хто його зна? Але мені здається, що таки не впізнала. Бо добряче гупнула качалкою.

Гроза мисливців

Юра з Оксаною займаються «свинячим бізнесом» — купують у селах свиней, колють і продають свіжину на базарі.

Якось, коли вже сутеніло і була страшенна ожеледиця, поїхали вони у сусіднє село і напитали здоровенного кабана — десь кілограмів за двісті... Розрахувалися і взялися за кабанчика за давно відпрацьованою системою. Юра, поставивши причепа якомога ближче до сараю, вигнав кабана надвір, схопив його за хвоста і почав був затягувати на причеп.

Проте, цього разу вийшла явна промашка.

Оксана, яка спочатку вдягнула кабанові на голову відро, виявила, що воно не закриває очей, тому кабан «не йде».

Господарі дали Оксані виварку.

Але хоч виварка якраз і прийшлася кабанові розміром на голову, проте здороваю всі ці підозрілі приготування явно надокучили і він, мотнувши головою та відкинувши виварку разом із Оксаною вбік, сердито рохнув і... рвонув від причепа подалі.

Юрко все ж хвоста з рук не випустив. Тож — «поїхав» по льодяній кірці за кабаном.

Оксана, побачивши, що кабан мчить до відкритих воріт, вхопила Юрка за ноги...

Але кабан добре вечеряв і з силою потягнув їх до воріт.

Коли «поїзд» проїздив мимо собачої буди, вівчарка Ельза сердито гавкнула і... вчепилася за Оксанині джинси...

Але тут Юрко наштрикнувся животом на щось гостре. Він зойкнув — і випустив кабанячий хвіст. Вівчарка гавкнула — і відпустила джинси Оксани.

Оксана схилилась над Юрою. Вівчарка полізла в буду. А кабан вискочив у ворота і зник у пітьмі ночі. Так його і не знайшли.

А через кілька місяців мисливці з того села перестали ходити на вепра. Бо серед свинячої зграї з'явився худющий-худющий кабан. Кажуть, схожий на свійського. Але такий лютий, що не кожен мисливець встигне добігти до найближчого дерева.

„До могили"...

У селі, для того, аби людям, які приїжджали до могили відомої особи було легше орієнтуватися щодо її місцезнаходження, на стовпчику біля автобусної зупинки причепили вказівник: стрілочка і напис «До могили»...

Ось тільки вийшло так, що та доріженька пролягла повз сільський генделик...

Довгенько він, той вказівник і провисів. Аж поки сільчани, замість того щоб сказати «піду до генделика», почали говорити якнайточніше: «піду до могили»...

Михайло ШИРОКУН.

с. Бовтишка,
Кіровоградська область.

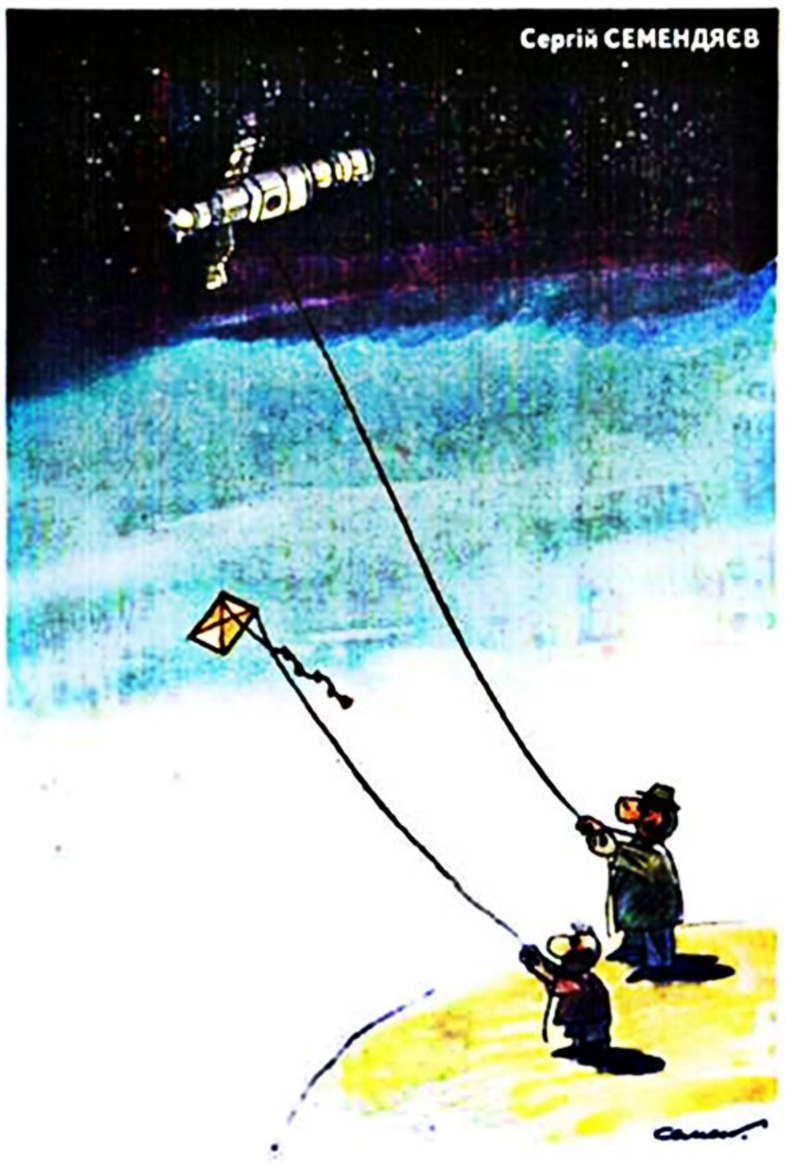

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Георгій МАЙОРЕНКО

— От і добре, завтра мені буде менше посуду мити...

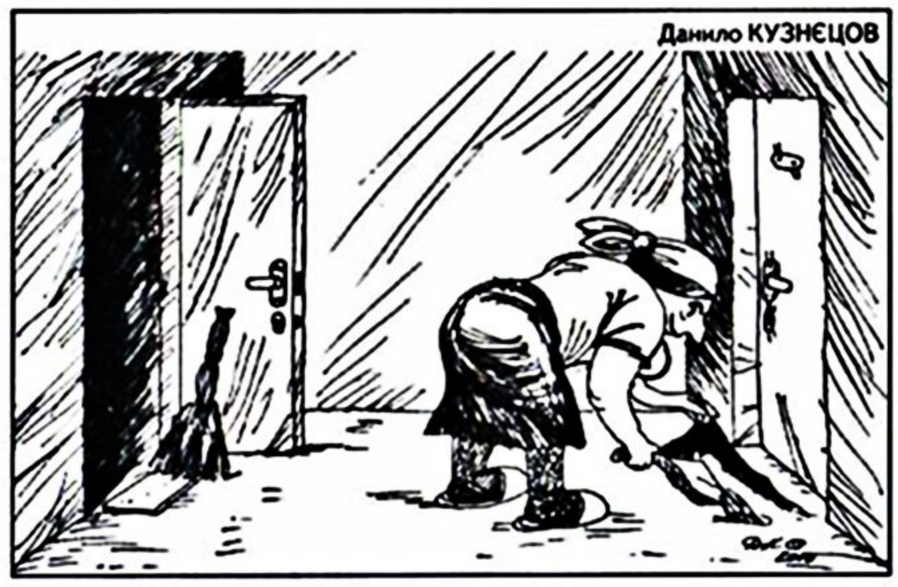

Данило КУЗНЄЦОВ

ІРОНІЗМИ

** Уряд заспокоїв і запевнив населення, що ніхто не буде помирати.*

** Головне не падіння, а приземлення.*

** Дверцята клітки треба залишати відчиненими, щоб пташка могла повернутися.*

** Про те, що були щасливими, дізнаємося набагато пізніше.*

** При весняній сезонній депресії дуже добре допомагає Нобелівська премія.*

** Ви не зустрінете нікого, якщо не вийдете з оселі.*

** Повірили. Але на всяк випадок розстріляли.*

** У кого немає капелюха, тому не доводиться його знімати.*

Олександр ДУБОВИК.
м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Не розумію вас, шановна! То скаржилися, що гарячої води нема, а з'явилася — знову скарги!

Жінки, жінки...

ДВІ ДІЄТИ

— А я, Ніно, спажу аж на двох дієтах!

— А чого так?

— На одній не наїдаюся.

А ТИ?

Розмовляють дві жінки:

— Китайські мудреці кажуть: на спині сплять святі, на животі — грішниці, на правому боці — цариці, на лівому — мудрі жінки.

— А ти?

— Кручуся цілу ніч у ліжку вже тиждень — не можу визначитися.

Почув і записав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.
м. Київ.

ПРОЗОРЛИВІСТЬ

— Уявляю собі, які страшні підозри приходили тобі в голову за тих два дні, що мене не було вдома! — каже дружина.

— Твоя правда! Я зразу ж запідозрив, що ти повернешся.

ЗА ПІДКАЗКОЮ

— Пані, скільки вам років?

— А вгадайте! Я вам допоможу — моя донька ходить до школи.

— Вона що, вчителька?

ЩЕ ЗАРАНО

— У тебе, чув, донечка народилася! Кажуть, у маму вдалася.

— То ще розберемося, коли почне говорити.

Почув і записав Андрій ШЕВЧУК.
м. Пучьк.

ЗАСПОКОЇЛА

Чоловік повертається із відрядження додому і застає дружину з якимось незнайомцем.

— Тебе не можна залишати одну — ти одразу ж тягнеш у своє ліжко першого стрічного! —несамовито кричить він.

— Заспокойся, любий, — умиротворює його дружина, — то не перший стрічний, перший відмовився.

ПРОБЛЕМА

— Михайловичу, я оце вичитав, що чоловік говорить за день п'ять тисяч слів, а жінка — аж сім тисяч.

— Може, воно й так. Але проблема в тому, що коли я повертаюся додому, то усі свої п'ять тисяч слів уже витратив, а моя Валентина свої сім тисяч ще навіть не починала тратити...

ОСОБИСТО

Чоловік повертається із роботи.

— Тобі прийшов лист,— каже йому дружина. — Із поміткою «особисто».

— Ну і що ж там пишуть?

Почув і записав Григорій САВЧЕНКО.
м. Козятин на Вінниччині.

ПАРАДОКСАЛЬНА ФРАЗА

Коли жінка вигукує: «Я віддала тобі найкращі роки!», то, з одного боку, вона нібито жалкує за тими літами, які провела у шлюбі з цим «невігласом, бараном» і т.д., а, з іншого — визнає, що ті роки й були найкращими у її житті.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

«Спасибі вам за цікавий рецепт. Правда, авокадо ми замінили картоплею, а креветки — підсмаженим салом. Але в цілому ваш рецепт салату — авокадо з креветками — нам дуже сподобався!»

Почув і записав Володимир СЕРБИН.
м. Нікополь, Дніпропетровська області.

Вінегрет із перцем

Віктор КОНОНЕНКО

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

— О! Треба ж не забути привітати дружину із Восьмим Березня!

Сергій РЯБОКОНЬ

Володимир АДАМОВИЧ

— Ми належимо до найчисельнішого клану.

Геннадій НАЗАРОВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Люба, на Восьме Березня я дарую тобі вісім соток землі! Будеш садити картоплю, капусту, моркву і мене тепло згадувати.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Бабусю, льодохід почався! Гляньте-но!
— Ет, чого я там не бачила?!
— Дядька Василя на крижині!

Валерій МОГИЛЬНИЙ

— Диваки якісь... Це ж і справді палітурна майстерня!

Володимир АДАМОВИЧ

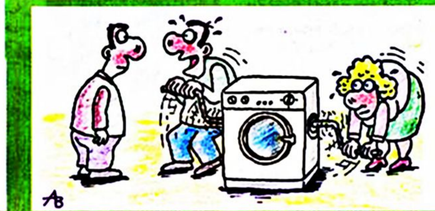

— Вимкнули світло, то ми перейшли на ручний режим прання.

Василь ФЛЬОРКО

Олег СМАЛЬ

Геннадій НАЗАРОВ

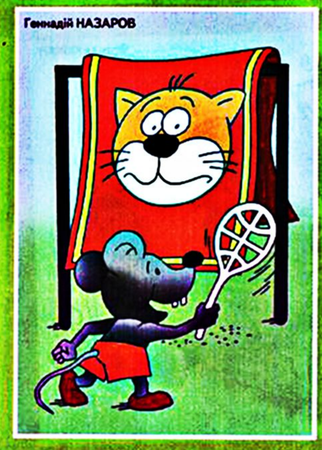

Олег ГУЦОЛ

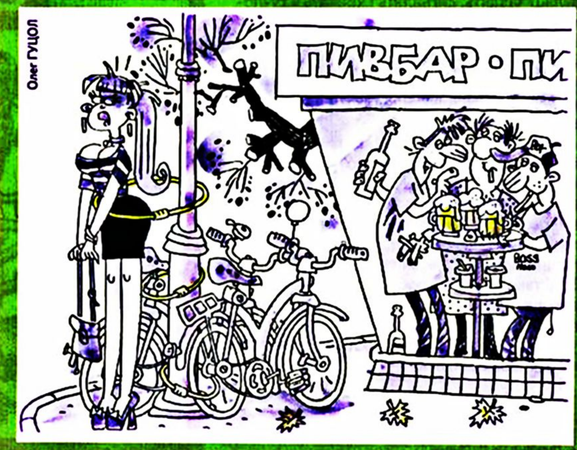

ПРИЇЖДЖАЙТЕ У СЕЛО

ГУМОРЕСКА

«Дорогі мої племінники! Одержала від вас листа і дуже пораділа тому, що хочете приїхати до мене у село на відпочинок. Приїжджайте, чекатиму з нетерпінням! Але ось вам номер моєї мобілки — як під'їжджатимете до села, то дзвякнете, я вийду зустріти, бо вказівника на дорозі нема, зняли на брухт шукачі металу. Хоча покриття у нас таке, що спробуй додзвонитися. То краще давайте я вам розповім, як їхати, то не треба й дзвонити, бо все то гроші.

Як проїдете з кілометр по вибоїнах так званого асфальту до старої розлогої верби, де накидано повно сміття, повернете вліво і далі — по ґрунтовці їхатимете лугом до великого звалища під вільхою. Біля нього живе Надька, у неї ціла зграя собак у дворі, а за нею стоїть і наша хатина.

О, мало не забулася попередити: як їхатимете у спеку, то їдьте прямо лугом, а як у дощову годину, то беріть лівіше, бо інакше застрянете і ніхто вас не витягне.

Це якщо надумаєте їхати своєю машиною. А коли автобусом, то знайте, що він їздить тільки раз у місяць. Але на автобус не дуже покладайтеся — він може доїхати до села, а може на півдорозі зламатися. Бо йому стільки ж років, як і мені. Він, бідний, і скрипить, і чхає, а що вже гуде — то й за лісом чути.

Та ви не хвилюйтеся, якщо щось станеться і не буде автобуса, тоді дзвоніть, і я попрошу Надьчиного Василя, щоб коником виїхав на трасу і зустрів вас. Дай Боже, щоб він був тверезий, бо таке рідко трапляється.

Отож приїжджайте, я вас жду. Тільки не придумайте взимку приїхати, бо дороги у нас ніхто не чистить від снігу. Дітей у школу не возять, не кажучи вже про хліб для нас. Восени теж краще не їдьте, бо тоді в селі повно перекупників. З ранку до ночі по вулицях їздять, сигналять і кричать у гучномовці: «Кавуни, дині!», «Цибуля!», «Олія!» І все те з гарною вигодою для себе міняють на картоплю. А ще в цю пору палять на городах картоплиння і бур'яни; дим очі виїдає, а ви ж хочете подихати чистим повітрям.

А влітку палять звалища, а ще косять траву. Але не тими косами, що колись. Тоді коса співала — «вжик, вжик». А тепер бензокосарки, гудуть з ранку до ночі. А ви ж тиші хочете. То краще приїхати навесні, тоді тихіше і спокійніше. Ось тільки щоб не попали в той час, як випалюють луки і поля. Тоді таке страхіття робиться! Горить усе — і дерева, і кущі і паркани наші — куди вітер подме. А село в диму тоне.

Отож самі вирішуйте, коли вам краще на відпочинок приїхати.

Цілую!

Ваша тітка Віра.»

Віра ХОЛОШВІЙ.

с. Пухівка на Київщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

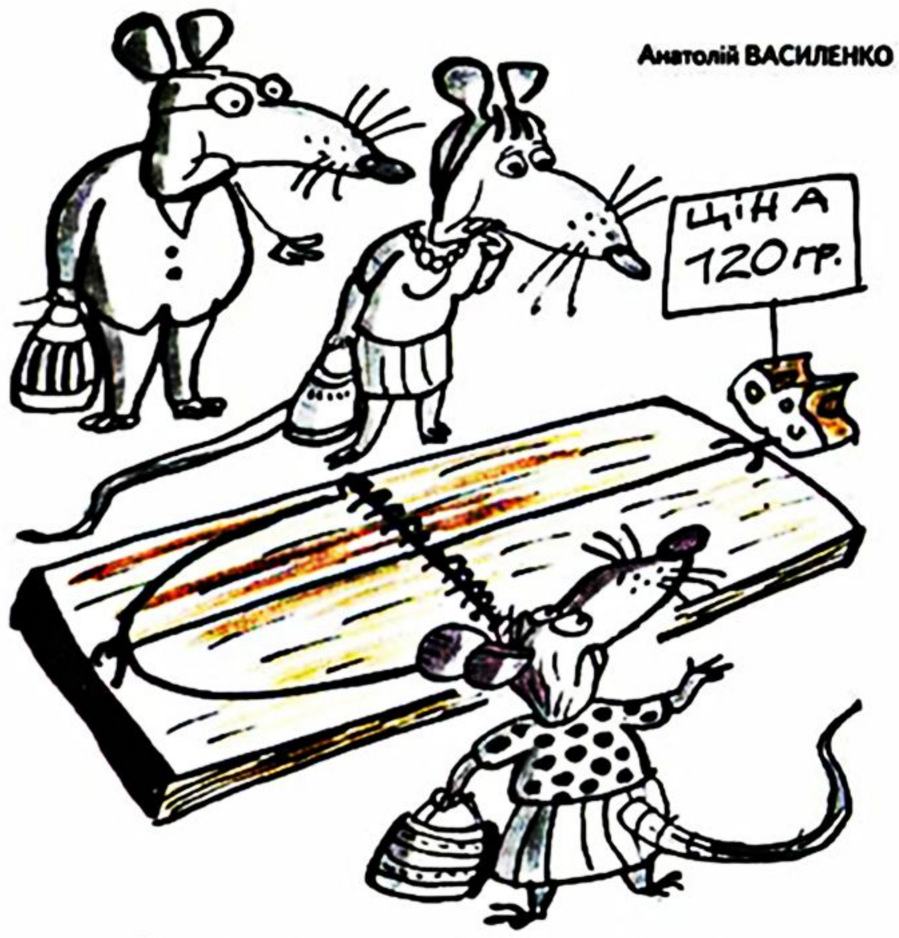

— І це називається «безплатний сир»?

Віктор КОНОНЕНКО

ДУМКИ ВГОЛОС

● Жінка повинна бути загадкою, а не кросвордом.

● Найсолодші сни сняться, мабуть, бджолам.

Василь ТИТЕЧКО.

с. Мале Вербче Рівненської області.

● Мовчання — знак перестороги.

● Про стан сьогоднішніх доріг: із матюками ми ще довго не покінчимо.

Анатолій ОБРИНЬБА.

с. Тури на Полтавщині.

ПАТЕНТНЕ БЮРО „ПЕРЦЯ"

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

Олексій КОХАН

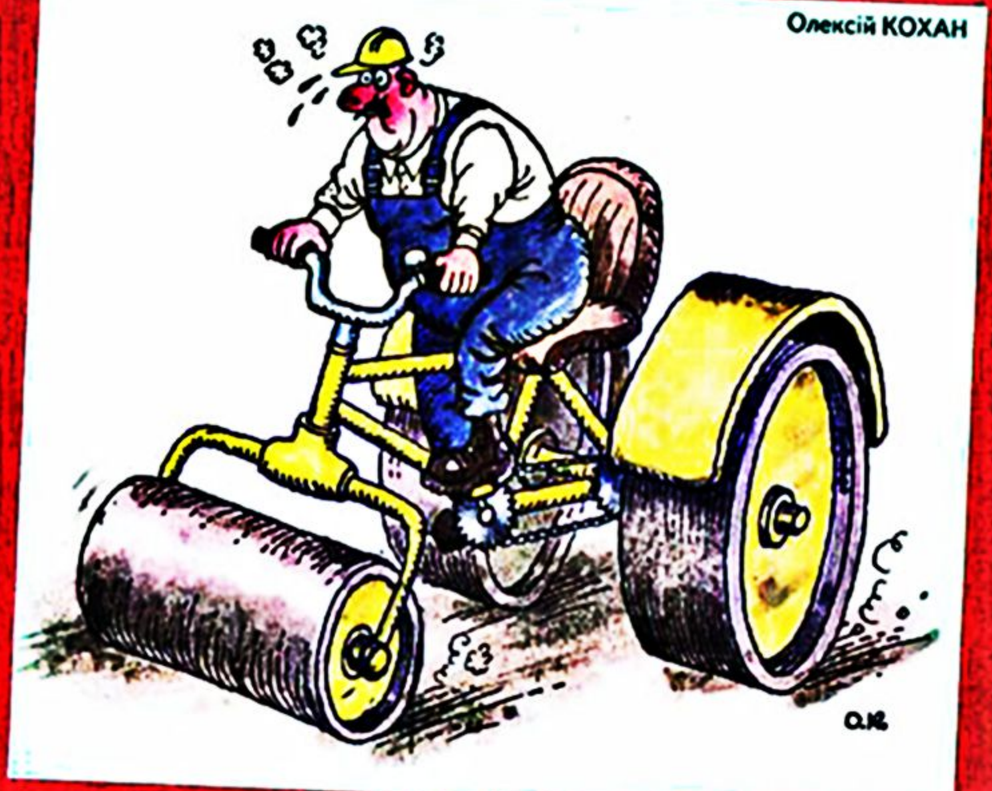

Василь ФЛЬОРКО

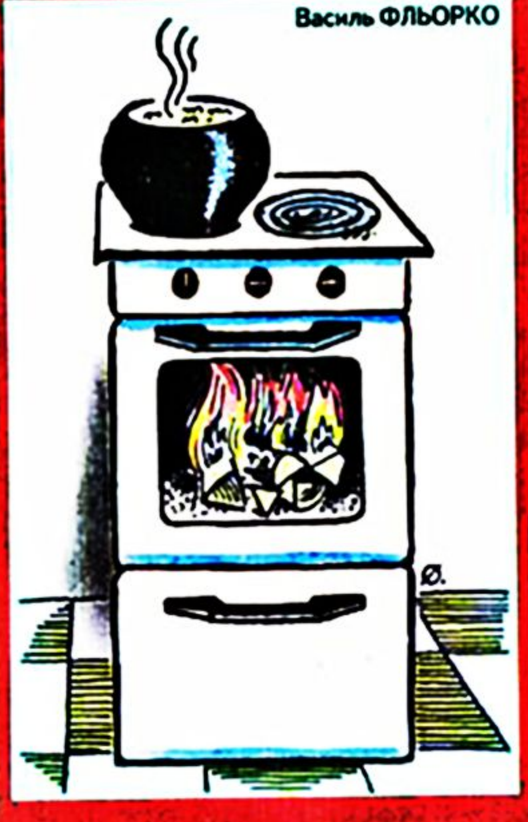

Веселі діалоги

Кругленька сума

– У багатьох українців на банківському рахунку кругленька сума.

– І яка це?

– Нуль.

Калорійніше

– Що калорійніше – вода чи пиво?

– Звісно, вода!

– Чому?

– А ви спробуйте за вечір випити її п'ять літрів.

Спогад про море

– Валю, пам'ятаєш, ти мені з відпустки привезла морську мушлю?

– Так. Ти прикладаєш її до вуха і чуєш шум хвиль?

– Ні. Хвиль не чути. Тільки чути голоси: «Холодне пиво! Холодне пиво! Варена кукурудза!»

Педалі

– Кузьмовичу, ти чув, що в новій «Ладі-Пріорі» з наступного року буде аж чотири педалі?

– А четверта для чого?

– Щоб подушку безпеки час від часу підкачувати...

Смачно

– Люба, давай домовимося: я кажу, що це дуже смачно...

– Дякую.

– А ти... більше такого не готуєш.

Надіслала Тетяна КОЛОДНИЦЬКА.
м. Ямпіль Вінницької області.

Олег ГУЦОЛ

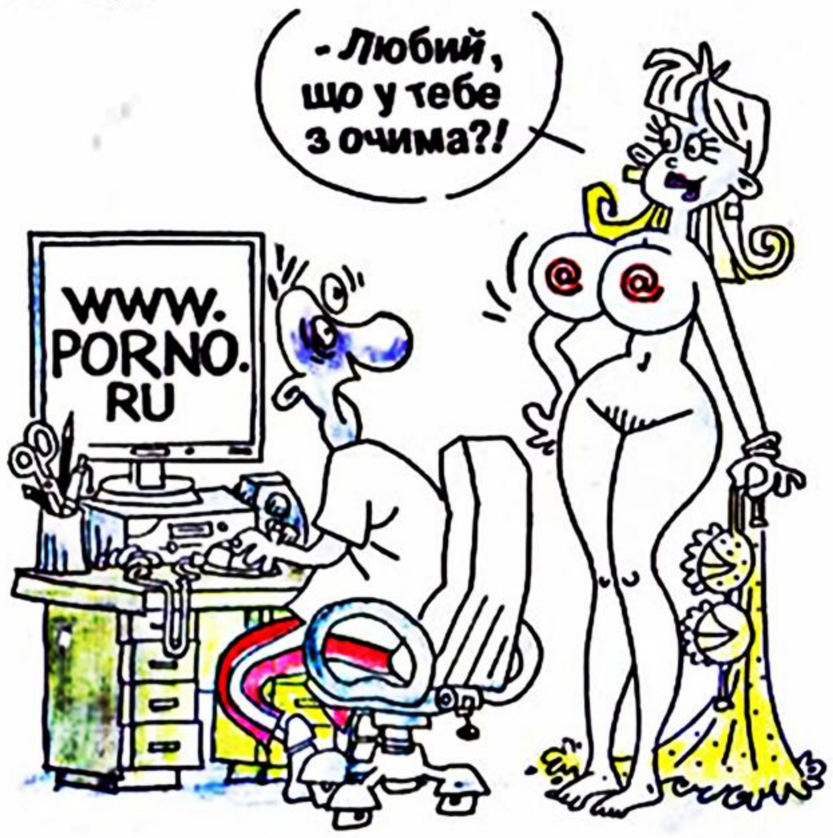

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– І без грубощів! Він цього не любить!

Микола КАПУСТА

Не зайве нагадування

Краянине, сю істину затям,
якщо свободу прагнеш мати:
ні дальнім владарям, ні ближчим хазяям
лакузою не гоже слугувати!

Доморосле європанство

Кохаємося в експортних сиропах –
Сподобні це напої! Екстраклас!
Навіщо нам отой дідівський квас?! –
Ми ж не якісь моголи! Ми – Європа!

Не хлібом єдиним

Шукаємо від злиднів порятунок.
Отож настирливо силкуємось чимдуж
наповнити нехитрим харчем шлунок...
Коли ж подбаєм про спасіння наших душ?

Валентин ШУЛЬГА.
м. Київ.

Коментаторська ляпанина

● «Нападаючий прямує прямою ногою».

● «Він міг забити м'яч власними руками у свої ворота».

● «Атака лівим флангом. Ні, правим флангом. Ні, таки лівим».

● «Це найкращий гравець «Волині», але він не перебуває на полі».

Зібрав Микола БОСАК.

Перченя

Сторінка для дітей

У цьому РЕБУСІ зашифровано українську народну загадку. Яку? Дізнаєтеся, коли розшифруєте його. Сподіваємося, і загадку відгадаєте.

Склав П. МИШКО.

ЩО СТАЛОСЯ З ВІХОЛОЮ

Іздалеку віхола
прилетіла,
на горбку високому
тихо сіла.

Навкруги оглянулась,
роздивилась:
– Чи то я адресою
помилилась?
Щось немає снігу тут
ані жменьки!
І не чути подиху
морозенків!

– А кого шукаєш ти
Тут ізранку? –
Запитали віхолу
Дві веснянки.

– Десь жила тут
зимонька,
Моя мати.
Принесла я снігу їй
пребагато!

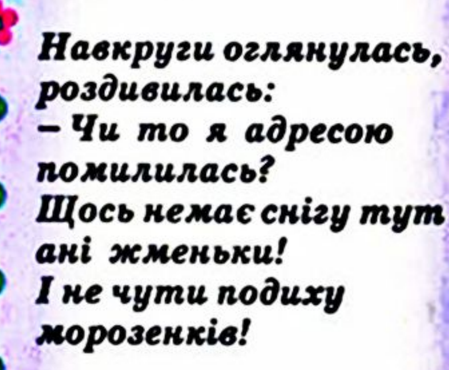

– Ой, ти запізнилася,
запізнилась:
Тут весна учора вже
поселилась!

Затужила віхола,
заридала,
піднялася високо
і... розтала!

Аркадій МУЗИЧУК.

ВОРОНА ВОРОТЯ

КАЗКА

Ворона Воротя дуже любила все червоне.

Можливо, тому вона щодня прилітала туди, де надвечір на воротях стояв кіт Чобітко у червоних чоботях.

Чобітка вона не боялася, бо знала напевно: з таких гарних чобітків жоден кіт не вистрибне навіть за такою розумною вороною, як вона, Воротя.

А тому без остраху милувалася тими чобітками. Вони ж були червоного кольору!

Воротя теж багато чого мала такого кольору. Кілька намистинок. Три кетяги горобини. Пучечок засушених суниць. Обгортку від цукерки. І навіть великий ґудзик. А ще... Та це поки що секрет.

Тільки не подумайте, бува, чого прикрого про Воротю. Усе те дісталося їй чесно. Наприклад, коли помітила червоний ґудзик на лісовій стежці, ворона довго всіх перепитувала, чий він. А коли дізналася, що його загубив їжак Кравчик, повернула ґудзик йому! Розчулений чесністю ворони, їжак подарував їй свій улюблений ґудзик, з яким він не розлучався навіть під час походів за грибами. Ото і загубив тоді його.

Так було з усіма знахідками – ворона кожну намагалася повернути господарю. Мабуть, тому, й називали її Воротею.

Вороні частенько дарували те, що вона знаходила й повертала.

Якось прилетіла вона надвечір до воріт, а кіт у червоних чоботях там... невеселий! Такий невеселий, наче з його чобітків загубилися золотії підківки. Придивилася Воротя – ті на місці.

І тоді вона вперше наважилася заговорити з котом. Насправді це було не так страшно, як здавалося. Вона просто запитала:

– Ти чому такий сумний?

– Та ось,– зітхнув кіт,– чобітків два, а лапи чотири...

Воротя трохи поміркувала. А потім і питає:

– Хіба ти бачив когось у чотирьох чоботях?

– Ні,– полегшено зітхнув кіт. – Однак сорока Теревенька казала, он у людей усі лапи одягнуті, а в тебе, тобто у мене, лише дві. Каже, ти не Чобітко, а Півчобітко! Ти не знаєш, де можна дістати ще таку пару чобітків?

– У людей,– зауважила ворона,– не чотири лапи, а дві руки і дві ноги...

– А в мене – чотири лапи,– кіт Чобітко знову похнюпився.

– Стривай-но-кар! – радісно каркнула Воротя. – Дочекайся мене неодмінно!

І вона хутко полетіла додому.

Бо там, у її гнізді, було щось особливе. Те, що могло повернути радість котові у червоних чобітках із золотими підківками.

– Ось, тримай,– повернулася вона незабаром до Чобітка і поклала неподалік від нього... червону рукавичку! – Ти поки що приміряй, а я зараз повернуся.

І Воротя знову гайнула до свого гнізда – авжеж, за другою рукавичкою!

– Тепер у тебе,– поклала недалечко від кота і другу рукавичку, – все буде, як у людей.

Кіт Чобітко одягнув рукавички на лапи, роздивився їх гарненько та як вистрибне із чобітків!

Воротя злякалася і мерщій відлетіла подалі від кота.

– Не бійся,– мовив він. – Це я від радощів підскочив так, що аж вистрибнув із чобітків.

А потім глянув на Воротю, підсунув у її бік чобітки і сказав:

– Це тобі.

– Мені? – перепитала ворона. – А як же ти без них?

– Та ж у мене тепер рукавички є! – усміхнувся Чобітко. – Котів у чоботях багато: он і в колисковій про такого співається, і в казці є... А кіт у рукавичках один – я! Бери!

І він підсунув червоні чобітки із золотими підківками ще ближче до Вороті.

Ворона віднесла їх по черзі додому.

Часом вона взуває червоні чобітки, стає посеред гнізда і наспівує:

– Стоїть Воротя на воротях
у червоних чоботях...

– Однак це ж не так, – по тому зауважує сама собі, – я ж стою не на воротях...

Тоді бере чобітки і по черзі відносить їх до воріт, де стоїть кіт у червоних рукавичках.

– Чобітку, ану ж одягни чобітки! Я подивлюся, чи ж вони й досі такі гарні? – просить кота.

А сама всідається неподалік і милується котом на воротях у червоних чоботях із золотими підківками і в червоних рукавичках.

Світлана ПРУДНИК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

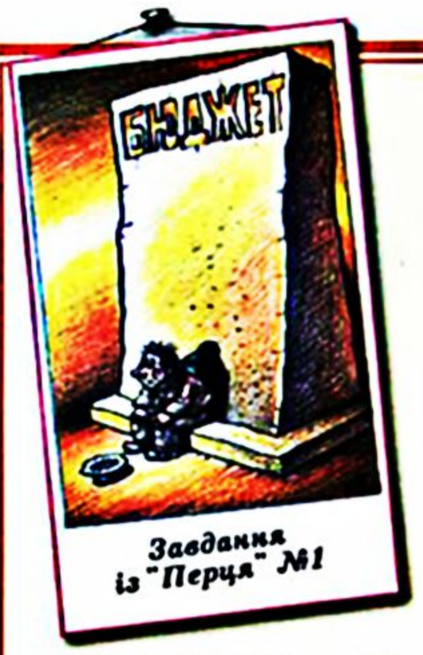

Завдання із "Перця" №1

Конкурс дотепників

Наш бюджет, як казка! Про Сороку-ворону. Яка кашу варила і діток своїх годувала. Пам'ятаєте: цьому – дам, і цьому – дам. А цьому – не дам... А не дам не тому, що останній дров не рубав, води не носив... Бо «каші» в бюджеті мало. На всіх не вистачає. Хто ближче до влади, тому гроші є. Тому ж, хто колись і воду носив, і дрова рубав, і заводи будував, і хліб вирощував є, але такий мізер...

Як кажуть, хоч сядь та й плач, хоч стоячи кричи.

Ось такого обділеного бюджетом чоловіка і намалював карикатурист Анатолій Гайно (малюнок у «Перці» № 1).

Підписів було багато. І що приємно, що у конкурсі взяли участь і наші нові передплатники. Наприклад, Юрій БАБІЙЧИН із с. Синевирська Поляна Міжгірського району Закарпатської області. В листі до редакції він написав: *«Через десять років розлуки з «Перцем» я знову поновив свою дружбу з оцим прекрасним виданням, передплативши його на 2013 рік. Ця дружба триватиме й надалі. А ще пропоную свій підпис – «Заділяні усі можливості для наповнення бюджету країни».*

Вітаємо, Юрію! Підпис вдалий.

Переможцями цього конкурсу стали ще і Валентин СТАНІСЛАВЧИК із смт Ставище на Київщині – *«Просилися злидні на три дні, а в бюджеті написано: на цілий рік»* та Микола ЇЖАК із м. Миргорода на Полтавщині – *«І ще одна біда: знімеш капелюха, мерзнуть вуха»*.

А тепер нове завдання: придумайте підпис до малюнка Анатолія Василенка.

На переможців чекають призи.

Страшне перо не в гусака...

«Шевченко носив вуса тому, що він малював себе на портретах із вусами».

«Прилетіли з теплих країв шпаки, щоб подивитися: чи ми зробили для них шпаківні...»

«Вранці я прокидаюся разом із будильником».

«Я люблю свою школу. А найдужче – на канікулах!»

(Із шкільних творів).

«Коли я бачу на узбіччі автоінспектора, то пітнію, важко сопу і, буває, висвистую носом. Цього разу, коли я почув свист, то стулив пальцями ніс і проїхав повз автоінспектора. Коли ж мене догнала патрульна машина, то я усе пояснив усно. Але старшого сержанта Корженка більше розгнівило не те, що я не почув його свисту, а те, чому я проїхав повз нього, затуливши носа. Прошу усе розслідувати і не вішати на мене дохлих собак...»

(Із пояснення).

Надіслав Остап МИХАЙЛОВИЧ.

Олег ГУЦОЛ

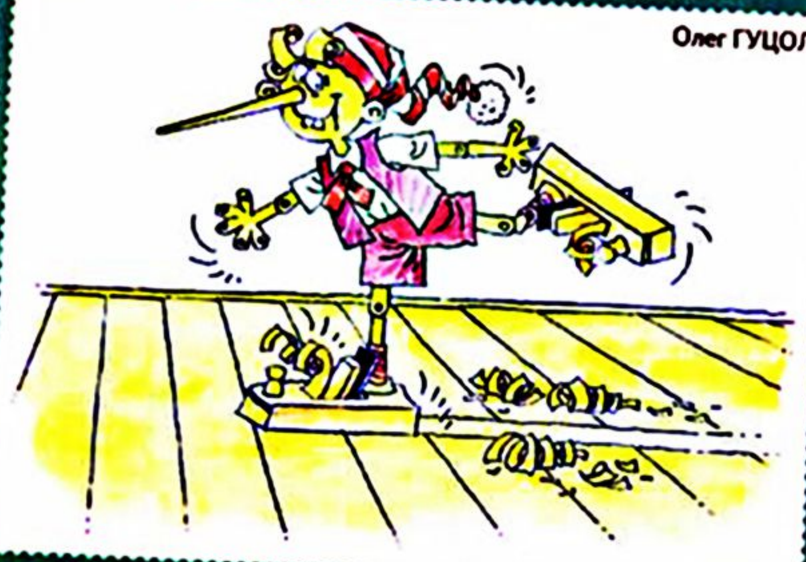

Валерій ЧМИРЬОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Тату, мамо... Оце повернувся зі сватання...
– Так-так... Та все ж таки не марно ходив...

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

– Я тебе породив, я тебе й виб'ю!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

– А в кайнозойську еру Земля зіштовхнеться з метеоритом і у динозаврів будуть великі неприємності...

КРОСВОРД

ПО РАДІУСАХ

Від центру:

1. Пречиста діва. 2. Муза комедії. 3. Актриса, яка зіграла роль Клавдії у фільмі «Циган». 4. Відома косметична фірма. 5. Жіночі чари для чоловіка. 6. Українська співачка Ніна ... . 7. Країна в Центральній Америці Коста- ... . 8. Віра, ..., Любов. 9. Німецький журнал мод. 10. Допоміжна тканина для вишивання. 11. «Низький вам ..., дорогі жінки». 12. Ведуча «ТСН-тиждень».

До центру: *13. Співачка, народна артистка України, Молдови, Росії. 14. Сучасний телесеріал про молодих лікарів. 15. Відома українська радянська поетеса, прозаїк Любов ... . 16. Українська радянська письменниця Марія ... . 17. Відома співачка, кандидат філологічних наук. 18. Інструмент Страдіварі. 19. Морська риба. 20. Технічний фахівець. 21. Італійський фільм «Повернись у ...». 22. Актриса, українська Роксолана. 23. Телеведуча політичних ток-шоу Анна ... . 24. Художник, який малює ікони (іронічне). 25. Польові квіти. 26. Популярна українська співачка Таїсія ... . 27. Телеведуча «Світського життя».*

ПО КОЛАХ (за годинниковою стрілкою):

28. Першоцвіт. 29. Герой телефільму, детектив — лейтенант ... . 30. Давнє українське жіноче ім'я. 31. Українська малометражка. 32. Спорт — запорука ... . 33. Народна художниця Катерина ... . 34. Відома українська радянська оперна діва Єлизавета ... . 35. Підпільниця Ляля ... . 36. Літак. 37. Літературний псевдонім Лариси Косач. 38. Богиня вранішньої зорі. 13. Відома українська оперна співачка Бела ... . 39. Телеведуча «Лото-забава». 40. Письменниця, історик Раїса ... . 41. Дельфійський ..., який пророчив у храмі Аполлона. 42. Успіх у бою. 43. Місто в Киргизстані. 44. Дорогоцінний метал. 45. Звір із родини собачих. 46. Нота. 47. Великий гурт людей. 48. Розчин для маринування. 49. Відомий радянський співак воєнних літ Марк ... . 50. Псевдонім художника-перчанина Самуїла Уманського. 51. Закордонний фінансовий центр, де багатії ховають від оподаткування свої статки. 52. Гірська система на півдні Сибіру. 53. Священна книга мусульман. 54. «Тепер я ... — не козак». 55. Публічне виконання музичних творів і пісень. 56. «Якби я мала ... орлині». 57. Захват рук або тулуба противника у боксі.

Склав Мар'ян КОНАШЕВСЬКИЙ.

с. Зелені Курилівці на Хмельниччині.

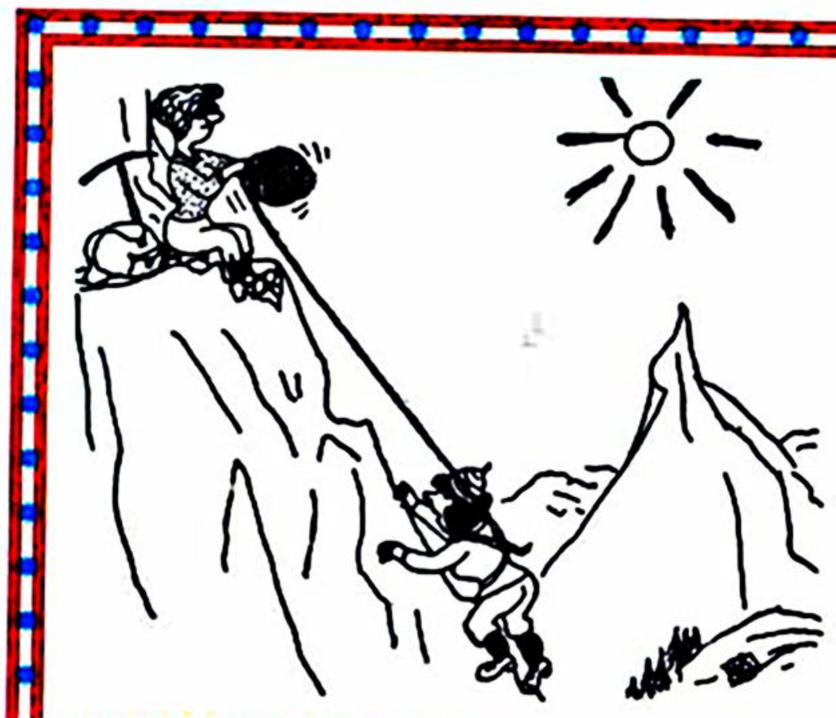

До узагальнень я дійшла значно пізніше. До кожного узагальнення людина доходить, топчучись по своїх слідах...

А тоді я побачила тебе в останню мить. Уже було пізно вдавати, що не бачу.

Ішов із якимось зовсім юним рудим котеням. Повиснувши на твоїй руці, котеня крокувало ходою останньої моди і демонструвало своє право власниці. З киciного декольте, яке сягало межі можливого, випинався бюст.

Одне слово, кицюня була диявольськи гарна. А кожен-бо знає, що чим гарніше котенятко, тим придуркуватішою стає фізіономія того, на чиїй руці воно повисло. І коли наші погляди зустрілися, на твоєму обличчі з'явився властивий для таких випадків вираз – якась суміш зі злості на кицю, гніву на мене і задоволення самим собою.

У мене було три можливості:

а) холодно й байдужо привітатися і піти далі своєю дорогою;

б) телепнути кицюню по голові щойно купленою копченою скумбрією, а тоді розплакатися;

в) зупинитися коло вас із так званою невимушеною усмішкою.

Нема сенсу пояснювати тобі, що мені найбільш до душі, найщирішою і найкориснішою була б акція «б» – зі скумбрією і плачем. Але ти знаєш мене дуже добре, і знаєш, що цей номер – не для мене. Звісно, обрала спосіб дії «в».

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 2

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 8. Березівка. 9. Фінляндія. 10. Бра. 12. Грізун. 14. Меч. 15. Заточка. 19. Яга. 20. Напасть. 22. Короста. 23. Прем'єра. 27. Ватага. 28. Котигорошко. 29. Клоака. 30. Скальп. 32. Ржев. 33. НАТО. 34. Фантом. 35. НЛО. 36. Тинн.

ПОКАЯННЕ ПОСЛАННЯ

«Дорогий Хуліо! Відтоді як я розірвала наші заручини і втекла, сон мене не бере! Учинила по-дурному і прошу пробачення! Дуже тебе люблю!

Карла.

Постскриптум: Поздоровляю тебе з виграшем мільйонного джекпоту».

НЕЙМОВІРНО!

– Мегі, у тебе прекрасний вигляд! – каже пані Сімпсон своїй ровесниці. Стільки літ минуло відтоді як ми бачилися, а коси в тебе й тепер чудові! Ну ніби перука!

– Та це й справді-таки перука.

– Неймовірно! Ніколи б не подумала! Ну ніби справжнісінькі коси!

Стефанія ГРОДЗЄНСЬКА

РОЗУМНА ЖІНКА

– У протилежний бік,– відказав би ти, якби належало бути щирим. Але, на щастя для усіх нас, то не був момент для щирості.

Слово за словом (ми з тобою цвірінькали, а котенятко похмуро мовчало), і я визвалася трохи провести вас. По дорозі виголосила монолог на тему про прекрасну сукню киці, хоча кожен дурень розібрався б, що вона з крамниці готового одягу, конфекція.

Не хотіла натягати струну до краю, через кілька хвилин розпрощалася, висловивши сподівання, що іще продовжиться це, як я безсоромно його назвала, «дуже миле знайомство».

І рушила шукати сир, давлячись застиглими у горлі сльозами.

Коли після цього ми зустрілися самі, знову мала три можливості:

а) жбурнути тобі під ноги вазу, куплену в антикварній крамниці за 150 євро, а тоді розплакатися;

б) сидіти із кам'яною фізіономією, очікуючи пояснення;

в) не надавати жодного значення тому, що сталося.

Нема сенсу пояснювати тобі, що найбільш мені до душі, найщирішою і найкориснішою була б акція «а». Але ти ж дуже добре знаєш мене, і знаєш, що цей номер – не для мене. Звичайно ж, обрала варіант «в».

– Гарне дівчиня, – сказала я м'яко, – і до того ж дуже симпатичне. Безумовно, не дурна, принаймні справляє таке враження.

Говорила так, а сама бачила нахабну і тупу фізіономію.

Ти глянув на мене і усміхнувся.

– Знаєш, що я тобі скажу? – сказав ти. – Розумна ти жінка.

Еге ж, я розумна жінка. Кожного разу, як тільки вчиню якесь абсолютне безглуздя проти самої себе, завжди чую цю характеристику.

Кожного разу, як хтось позбавляє мене прав, а я погоджуюся на це з усмішкою, тут же мене й хвалять:

– Ти розумна жінка.

Досі ще не чула цього визначення за вигідних для мене обставин.

Починаю серйозно подумувати, а чи не краще воно буде, якщо візьму та трохи подурнішаю.

Переклад із польської.

НЕВЖЕ

У темному кінозалі чується обурений жіночий шепіт:

– Мсьє, ви помиляєтеся!

– Як то так, мадемуазель? Невже це коліно – не ваше?!

ПОДІЛ НАБУТКУ

– Барі, у тебе є друзі?

– Були. Але після розлучення колишня моя дружина усіх забрала із собою.

ПЕРЕЦЬ № 3 (1643)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ
(відповідальний секретар).

Засновник:
Державне видавництво
«Преса України».

Зареєстровано
Державним комітетом
телебачення
і радіомовлення України.
Свідоцтво КВ № 10334
від 30.08.2005 р.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного отримання
гонорару прохання разом із
творами надсилати копію
довідки про присвоєння
ідентифікаційного номера та
вказати дату народження
і домашню адресу.

Здано до набору 12.03.2013.
Підписано до друку
21.03.2013.
Формат 70x108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 7380 прим.
Зам. 0110303.
Ціна договірна.

Видається
з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

Електронна адреса:
zhurnal.perets@gmail.com

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво
«Преса України»,
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

37. Тент. 38. Піп. 45. Діоген. 46. Азія. 47. Зима. 48. Малуту. 50. Аврора. 51. Пікетування. 52. Страва. 53. Асканія. 55. Донецьк. 56. Хортиця. 58. СТО. 59. Бальзак. 61. Фея. 62. ІПС. 64. Оні. 65. Брондуков. 66. Василенко.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Гід. 2. Узвіз. 3. Банка. 4. НБА. 5. Берест. 6. Снігур. 7. Ляц. 11. Романтика. 13. Узурпатор. 16. Абориген. 17. Опорос. 18. Котлован. 21. Ангола. 24. Меланж. 25. Координація. 26. Ікрометання. 31. Патон. 34. Фатум. 39. Мікроскоп. 40. Угорка. 41. Мінесота. 42. Диканька. 43. Апатит. 44. Атракціон. 49. Бугель. 54. Істина. 57. Очерет. 59. Букет. 60. Каска. 63. СБУ. 64. ООН. 67. Дім.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Не собака, а хату стереже.

Відгадка: замок.

Індекс 74393

Весна, весна!..

Анатолій ВАСИЛЕНКО

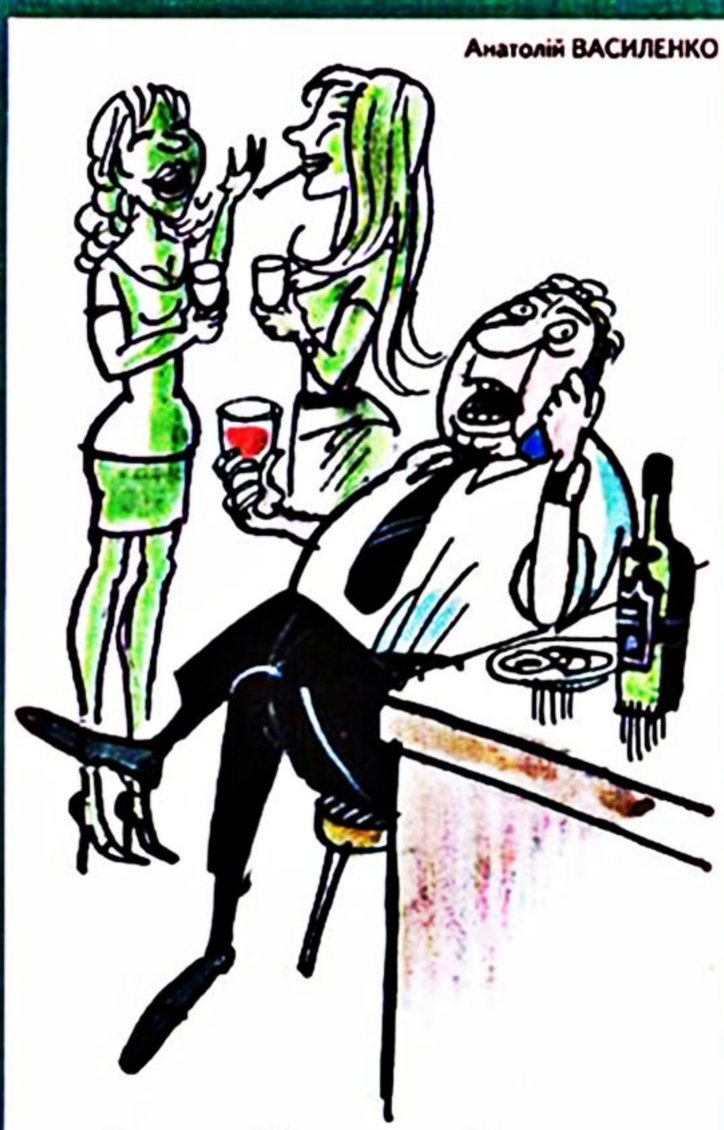

— Батюшко! У мене термінова нарада, прийти не можу. Дуже прошу — відпустіть мені гріхи по телефону.

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Валерій КОНОНЕНКО

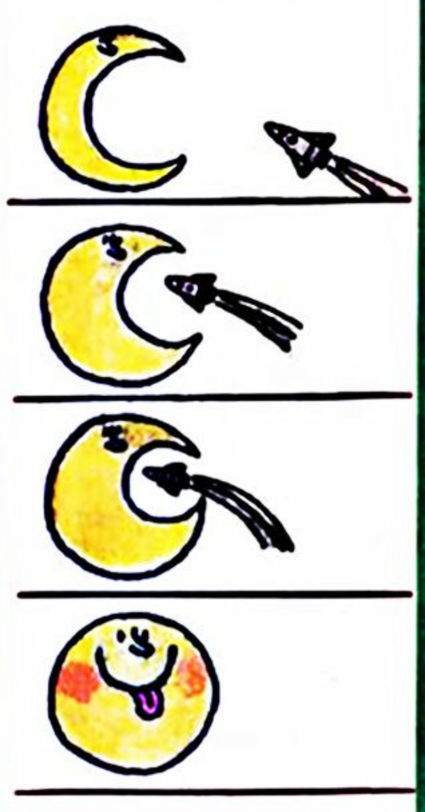

Анатолій ГАЙНО

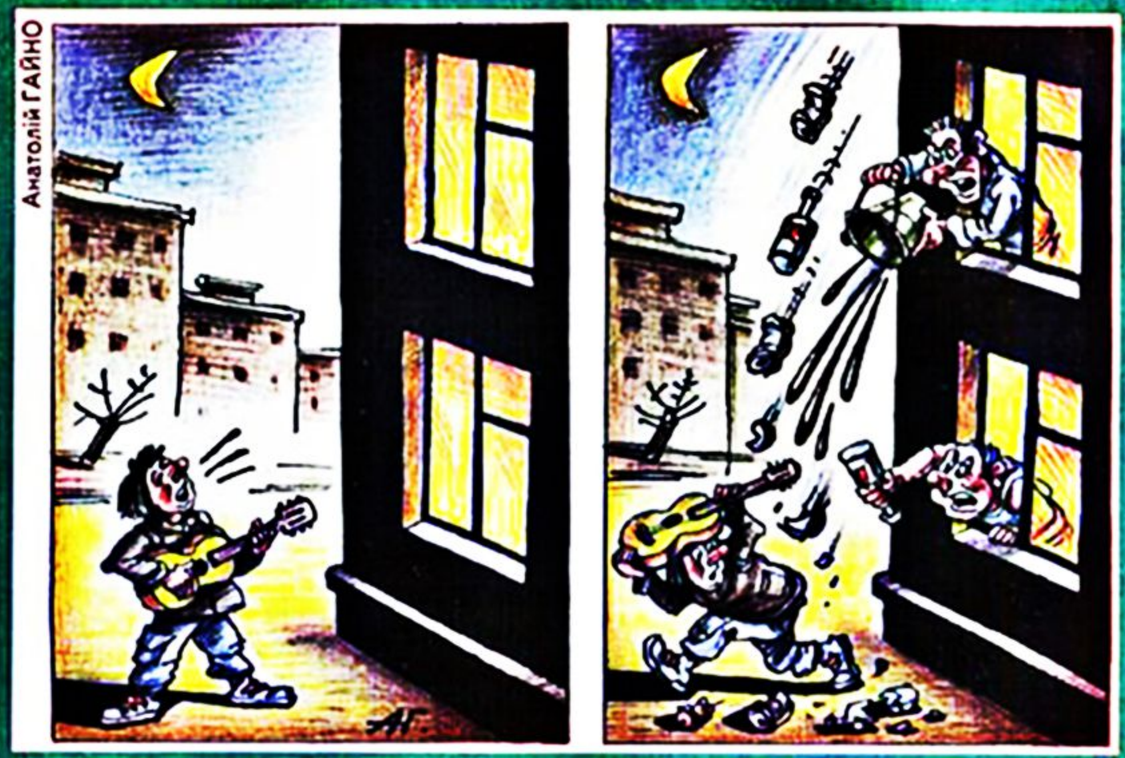

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дуже помічна настоянка! От дід ходив на «дерев'яшці», а почав натирати нею ногу і, гляньте, нова виросла!

Юрій КОСОБУКІН

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Анатолій ГАРМАЗА

Анатолій ГАЙНО

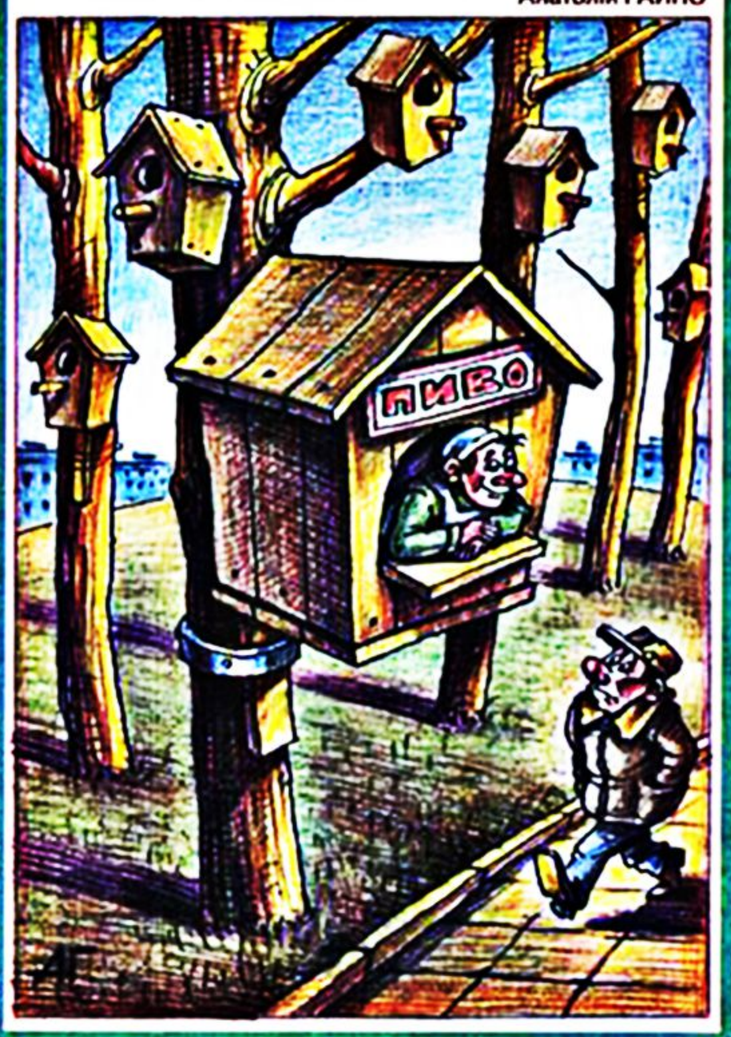

4 820012 960675 03

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!